Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (drugo vijeće)

8. svibnja 2019.*

„Damping – Uvoz određenih hladnovaljanih plosnatih proizvoda od čelika podrijetlom iz Narodne Republike Kine i Ruske Federacije – Konačna antidampinška pristojba – Evidentiranje uvoza – Retroaktivna primjena konačne antidampinške pristojbe – Provedbena uredba (EU) 2016/1329 – Uvoznikova svijest o dampingu i šteti – Dodatno značajno povećanje uvoza koje može ozbiljno narušiti korektivni učinak konačne antidampinške pristojbe – Članak 10. stavak 4. točka (c) i (d) Uredbe (EU) 2016/1036”

U predmetu T-749/16,

Stemcor London Ltd, sa sjedištem u Londonu (Ujedinjena Kraljevina),

Samac Steel Supplies Ltd, sa sjedištem u Londonu,

koji zastupaju F. Di Gianni i C. Van Hemelrijck, odvjetnici,

tužitelji,

protiv

Europske komisije, koju zastupaju J.-F. Brakeland, N. Kuplewatzky, T. Maxian Rusche i E. Schmidt, u svojstvu agenata,

tuženika,

koju podupire

Eurofer, udruženje za čelik, ASBL, sa sjedištem u Luxembourgu (Luksemburg), koji zastupaju O. Prost i A. Coelho Dias i S. Seeuws, odvjetnici,

intervenijent,

povodom zahtjeva na temelju članka 263. UFEU-a kojim se traži djelomično poništenje Provedbene uredbe Komisije (EU) 2016/1329 od 29. srpnja 2016. o uvođenju konačne antidampinške pristojbe na evidentirani uvoz određenih hladno valjanih plosnatih čeličnih proizvoda podrijetlom iz Narodne Republike Kine i Ruske Federacije (SL 2016., L 210, str. 27.).

OPĆI SUD (drugo vijeće),

u sastavu: M. Prek, predsjednik, E. Buttigieg (izvjestitelj) i B. Berke, suci,

tajnik: P. Cullen, administrator,

* Jezik postupka: engleski

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 23. listopada 2018.,

donosi sljedeću

Presudu

Okolnosti spora

1 Tužitelji, Stemcor London Ltd i Samac Steel Supplies Ltd, dva su društva osnovana prema engleskom pravu koja uvoze i stavljaju na tržište u Europskoj uniji posebno hladnovaljane plosnate čelične proizvode, poput onih navedenih u članku 1. stavku 1. provedbene uredbe Komisije (EU) 2016/1329 od 29. srpnja 2016. o uvođenju konačne antidampinške pristojbe na evidentirani uvoz određenih hladno valjanih plosnatih čeličnih proizvoda podrijetlom iz Narodne Republike Kine i Ruske Federacije (SL 2016., L 210, str. 27., u daljnjem tekstu: pobijana uredba).

2 Nastavno na pritužbu koju je 1. travnja 2015. podnio Eurofer, Europsko udruženje za čelik, ASBL (u daljnjem tekstu: Eurofer), Europska komisija je 14. svibnja 2015. objavila Obavijest o pokretanju antidampinškog postupka koji se odnosi na uvoz određenih hladnovaljanih plosnatih čeličnih proizvoda podrijetlom iz Narodne Republike Kine i Ruske Federacije (SL 2015., C 161, str. 9., u daljnjem tekstu: obavijest o pokretanju ispitnog postupka), u skladu s Uredbom Vijeća (EZ) br. 1225/2009 od 30. studenoga 2009. o zaštiti od dampinškog uvoza iz zemalja koje nisu članice Europske zajednice (SL 2009., L 343., str. 51.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 11., svezak 30., str. 202.), zamijenjena Uredbom (EU) 2016/1036 Europskog parlamenta i Vijeća od 8. lipnja 2016. o zaštiti od dampinškog uvoza iz zemalja koje nisu članice Europske unije (SL 2016., L 176, str. 21., u daljnjem tekstu: osnovna uredba)).

3 Ispitnim postupkom o dampingu i šteti obuhvaćeno je razdoblje od 1. travnja 2014. do 31. ožujka 2015. (u daljnjem tekstu: razdoblje ispitnog postupka), dok je ispitivanjem kretanja koja su važna za procjenu štete obuhvaćeno razdoblje od 1. siječnja 2011. do kraja razdoblja ispitnog postupka.

4 Nakon zahtjeva koji je podnio Eurofer, Komisija je donijela, u skladu s člankom 14. stavkom 5. Uredbe br. 1225/2009, Provedbenu uredbu (EU) 2015/2325 od 11. prosinca 2015. o uvjetovanju evidentiranjem uvoza određenih hladnovaljanih plosnatih proizvoda od čelika podrijetlom iz Narodne Republike Kine i Ruske Federacije (SL 2015., L 328, str. 104.), koja je stupila na snagu 13. prosinca 2015.

5 Tužitelji su 11. siječnja 2016. podnijeli pisana očitovanja Komisiji o Provedbenoj uredbi 2015/2325. Istaknuli su da uvjeti za retroaktivno uvođenje antidampinških pristojbi na predmetne proizvode nisu bili ispunjeni, a evidentiranje uvoza i retroaktivno uvođenje pristojbi dovelo je do znatnih štetnih posljedica za uvoznike i korisnike predmetnih proizvoda u Uniji. Tužitelje je na njihov zahtjev Komisija saslušala 14. siječnja 2016.

6 Provedbenom uredbom (EU) 2016/181 od 10. veljače 2016. o uvođenju privremene antidampinške pristojbe na uvoz određenih hladnovaljanih plosnatih čeličnih proizvoda podrijetlom iz Narodne Republike Kine i Ruske Federacije (SL 2016., L 37, str. 1.), Komisija je uvela privremene antidampinške pristojbe na dotične proizvode od 13. veljače 2016. i naložila carinskim tijelima da obustave evidentiranje uvoza dotičnih proizvoda.

7 Komisija je 17. veljače 2016. uputila tužiteljima i drugim uvoznicima zahtjev za pružanje informacija o dotičnim proizvodima uvezenima od 1. travnja 2015. do 31. siječnja 2016. Tužitelji su dopisima od 9. i 17. ožujka 2016. podnijeli odgovore na zahtjev Komisije za pružanje informacija.

8 Tužitelji su 26. veljače 2016. ponovno saslušani tijekom saslušanja koje je na njihov zahtjev organizirala Komisija te su ponovili da uvjeti za retroaktivno uvođenje antidampinških pristojbi nisu bili ispunjeni.

9 Komisija je 8. lipnja 2016. tužiteljima dostavila svoje konačne zaključke u kojima je namjeravala retroaktivno uvesti konačnu antidampinšku pristojbu na evidentirani uvoz.

10 Tužitelji su 15. lipnja 2016. saslušani pred službenikom za saslušanja i osporili su konačne zaključke Komisije.

11 Provedbenom uredbom Komisije (EU) 2016/1328 od 29. srpnja 2016. o uvođenju konačne antidampinške pristojbe i konačnoj naplati privremene pristojbe uvedene na uvoz određenih hladnovaljanih plosnatih čeličnih proizvoda podrijetlom iz Narodne Republike Kine i Ruske Federacije (SL 2016., L 210, str. 1.), Komisija je uvela konačnu antidampinšku pristojbu na dotične proizvode i odlučila je konačno naplatiti privremenu pristojbu uvedenu na te proizvode. Istog je dana Komisija donijela, u skladu s člankom 10. stavkom 4. osnovne uredbe, pobijanu uredbu, kojom se predviđa retroaktivna naplata konačne antidampinške pristojbe na uvoz koji je evidentiran u skladu s Provedbenom uredbom Komisije 2015/2325.

Postupak i zahtjevi stranaka

12 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 28. listopada 2016. tužitelji su pokrenuli ovaj postupak.

13 Aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 1. ožujka 2017. Eurofer zatražio je intervenciju u ovom predmetu u potporu zahtjevu Komisije.

14 Aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 30. ožujka 2017. tužitelji su zatražili da se s određenim informacijama sadržanima u tužbi i njezinim prilozima povjerljivo postupa u odnosu na Eurofer ako mu se dopusti intervencija. Tužitelji su tom zahtjevu priložili nepovjerljivu inačicu tih dokumenata.

15 Aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 21. travnja 2017. tužitelji su zatražili da se s određenim informacijama sadržanima u odgovoru na tužbu i njegovim prilozima povjerljivo postupa u odnosu na Eurofer ako mu se dopusti intervencija.

16 Rješenjem od 3. svibnja 2017. predsjednik drugog vijeća Općeg suda dopustio je intervenciju Eurofera u potporu zahtjevu Komisije te je naložio da mu se dostave javne verzije dotičnih dokumenata.

17 Aktom podnesenim tajništvu Općeg suda 15. svibnja 2017. tužitelji su zatražili da se s određenim informacijama sadržanima u replici i njezinim prilozima povjerljivo postupa u odnosu na Eurofer. Tom su zahtjevu priložili javnu verziju tih dokumenata.

18 Dopisom podnesenim tajništvu Općeg suda 16. kolovoza 2017. tužitelji su uputili obrazloženi zahtjev na temelju članka 106. Poslovnika kako bi bili saslušani u okviru usmenog dijela postupka.

19 Tužitelji od Općeg suda zahtijevaju da:

– poništi pobijanu uredbu u dijelu u kojem se odnosi na tužitelje;

– naloži Komisiji snošenje troškova.

20 Komisija od Općeg suda zahtijeva da:

– odbije tužbu kao neosnovanu;

– naloži tužiteljima snošenje troškova.

21 Intervenijent od Općeg suda zahtijeva da:

– odbije tužbu kao neosnovanu;

– naloži tužiteljima snošenje troškova.

Pravo

22 U prilog osnovanosti tužbe tužitelj ističe tri tužbena razloga. Prvi tužbeni razlog temelji se na pogrešnom tumačenju i primjeni uvjeta koji se odnosi na uvoznikovu „svijest" o razini dampinga iz članka 10. stavka 4. točke (c) osnovne Uredbe. Drugi tužbeni razlog temelji se na tome da se ocjena uvjeta koji se odnosi na „dodatno značajno povećanje uvoza", iz članka 10. stavka 4. točke (d) osnovne uredbe, pogrešno temeljila na razdoblju koje počinje od prvog cijelog mjeseca nakon objave od pokretanja ispitnog postupka u *Službenom listu Europske unije* i koje završava u posljednjem cijelom mjesecu koji prethodi uvođenju privremenih mjera. Konačno, treći tužbeni razlog temelji se na pogrešnom tumačenju uvjeta kojim se zahtijeva da će „vjerojatno u ozbiljnoj mjeri ugroziti pozitivan učinak" u smislu članka 10. stavka 4. točke (d) Osnovne uredbe.

Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na pogrešnom tumačenju i primjeni uvjeta koji se odnosi na uvoznikovu „svijest" o dampingu i njegovoj razini, predviđenog u članku 10. stavku 4. točki (c) osnovne uredbe

Prvi dio prvog tužbenog razloga

23 U prvom dijelu prvog tužbenog razloga tužitelji tvrde da je Komisija povrijedila članak 10. stavak 4. točku (c) osnovne uredbe zaključivši da su uvoznici bili ili su „trebali biti svjesni postojanja dampinga što se tiče razine dampinga i štete za koju se tvrdi, odnosno ustanovi da je nanesena", u smislu navedene odredbe, zbog dostave javne inačice Euroferove pritužbe i objave obavijesti o pokretanju ispitnog postupka.

24 Naime, kao prvo, tužitelji ističu, oslanjajući se na usporednu analizu različitih jezičnih verzija navedene odredbe, da se izraz „za koju se tvrdi" odnosi samo na „štetu", a ne i na „damping". Posljedično, Komisija je morala dokazati, u pogledu spornog dampinga, pitanje svijesti uvoznika o njegovu „stvarnom" postojanju te njegove razine, što ona nije učinila.

25 Kao drugo, zaključak o uvoznikovoj svijesti o dampingu i njegovoj razini zbog objave Obavijesti o pokretanju ispitnog postupka i pristupa javnoj inačici pritužbe dovodi do „neoborive" pretpostavke, u svakom slučaju, o jednakom saznanju uvoznika, s obzirom na to da je uključen kao zainteresirana strana u ispitnom postupku, samo zbog njegova pokretanja i stoga lišava članak 10. stavak 4. točku (c) osnovne uredbe svakog korisnog učinka. Tome valja dodati da je retroaktivna primjena konačnih antidampinških pristojbi očito bila izvanredna mjera, kao što to osobito proizlazi iz članka 10. stavka 1. osnovne uredbe, i da se, u skladu s ustaljenom sudskom praksom, iznimke i odredbe koje uključuju nepovoljne posljedice za pojedince moraju tumačiti strogo.

26 Kao treće, jednostavne tvrdnje koje nisu proturječne sadržane u pritužbi i dokazi kojima se, *prima facie*, potvrđuje postojanje dampinga i koji se nalaze u obavijesti o pokretanju ispitnog postupka ne mogu se izjednačiti s podacima koji razvijaju svijest uvoznika o dampingu, koji nužno sadržavaju složene ekonomske ocjene, a time i očekivane razine antidampinške pristojbe koja bi se kasnije mogla naplatiti. Naime, dokazi koji su navedeni u pritužbi ili u obavijesti o pokretanju ispitnog postupka nisu reprezentativni i pouzdani elementi, već čine samo vrlo neodređen prikaz navodnog dampinga te ne

mogu pružiti objektivnu osnovu za utvrđivanje svijesti o razmjeru dampinga, čak i pod pretpostavkom da je dovoljno da se postojanje potonjeg može samo navoditi. Takvi reprezentativni i pouzdani podaci mogu biti u obliku javnih sažetaka odgovora na upitnike proizvođača izvoznika, koji uvozniku omogućuju da shvati da postoji damping i da ocijeni njihovu važnost.

27 Tužitelji dodaju da su u pogledu Euroferove pritužbe pokazatelji bili nedovoljni uzimajući u obzir njihov nereprezentativan, nejasan i u velikoj mjeri povjerljiv karakter. Prema mišljenju tužitelja, izračun dampinške marže, što se tiče ruskog uvoza, temelji se na nepotpunim dokazima u svrhu utvrđivanja uobičajene vrijednosti i izvozne cijene. Navedena pritužba ne sadržava ni informacije o razini navodnog dampinga za ruskog proizvođača izvoznika od kojeg su kupili dotične proizvode u razdoblju evidentiranja. Međutim, kako bi se ispunio zahtjev koji se odnosi na svijest o dampingu i njegovoj razini iz članka 10. stavka 4. točke (c) osnovne uredbe, uvoznici bi morali imati pouzdane informacije o razini dampinga svakog od proizvođača izvoznika s kojim surađuju. Iako izračuni iz pritužbe, koji nikada nisu utemeljeni na detaljnim informacijama, mogu biti dostatni za pokretanje ispitnog postupka, oni nisu dovoljni da bi se utvrdila svijest o razmjeru dampinga potrebna za pokretanje iznimnog mehanizma za retroaktivnu primjenu konačnih antidampinških pristojbi. Tome valja dodati da javne verzije odgovora na upitnike koji su podneseni u ime proizvođača izvoznika nisu sadržavale značajne informacije koje se mogu upotrijebiti za utvrđivanje njihove dampinške marže i da dokumentacija nije sadržavala ni takve informacije. Suprotno tomu, proizvođači izvoznici su i dalje žestoko osporavali pokretanje ispitnog postupka.

28 Komisija, koju podržava intervenijent, osporava tvrdnje tužiteljâ.

29 Članak 10. stavak 4. točka (c) osnovne uredbe predviđa da se konačna antidampinška pristojba može uvesti za proizvode koji su ušli u potrošnju najviše 90 dana prije datuma primjene privremenih mjera, ali ne prije početka ispitnog postupka, pod uvjetom da za dotični proizvod postoji povijest dampinga tijekom dužeg razdoblja, odnosno da je „uvoznik bio svjestan ili je trebao biti svjestan, postojanja dampinga što se tiče razine dampinga i štete za koju se tvrdi, odnosno ustanovi da je nanesena”.

30 Valja istaknuti da u njemačkoj verziji osnovne uredbe potonji uvjet glasi: „der Einführer nach dem Ausmaß des Dumpings und der angeblichen oder festgestellten Schädigung von dem Dumping Kenntnis hatte oder hätte haben müssen”. U portugalskoj verziji, navodi se „o importador tivesse ou devesse ter tido conhecimento dessas práticas no que respeita à importância do dumping e do prejuízo alegados ou verificados”, a u engleskoj verziji stoji „the importer was aware of, or should have been aware of, the dumping as regards the extent of the dumping and the injury alleged or found”.

31 Iz ispitivanja tih različitih jezičnih verzija navedene odredbe proizlazi da postoje razlike među njima. Tako se, među ostalim, u njemačkoj i francuskoj verziji upotrebljavaju pojmovi „tvrditi” i „ustanoviti” u jednini, što bi upućivalo na to da se ti pojmovi odnose samo na štetu, a ne i na damping ili njegovu razinu. Portugalska verzija, naprotiv, upotrebljava izraze „tvrditi” i „ustanoviti” u množini, što bi sugeriralo da se ti pojmovi odnose na razinu štete i dampinga. Naposljetku, engleska verzija omogućuje tumačenje prema kojem se pojmovi „alleged” i „found” odnose samo na štetu, kao i tumačenje prema kojem se tim izrazima obuhvaćaju i šteta i damping ili njihova razina.

32 Prema ustaljenoj sudskoj praksi, ako u zakonodavnom tekstu Unije postoje razlike između njegovih pojedinih jezičnih verzija, dotična odredba mora se tumačiti s obzirom na svrhu i opću strukturu pravila kojih je dio (vidjeti presudu od 18. rujna 2014., Vueling Airlines, C-487/12, EU:C:2014:2232, t. 31. i navedenu sudsku praksu).

33 Iz svrhe i opće strukture pravila osnovne uredbe, posebno iz njezine uvodne izjave 17. i iz njezina članka 10. stavka 4. točke (d), proizlazi da je cilj retroaktivne primjene konačne antidampinške pristojbe izbjeći ugrožavanje korektivnog učinka konačnih mjera i spriječiti da one tako izgube sadržaj, obvezujući uvoznike koji su uspostavili zalihe robe nakon carinjenja da prodaju taj uvoz tijekom razdoblja evidentiranja po neštetnim cijenama (vidjeti, u tom smislu i po analogiji, presude od 6. lipnja

2013., Paltrade, C-667/11, EU:C:2013:368, t. 28. i 29., i od 17. prosinca 2015., APEX, C-371/14, EU:C:2015:828, t. 50.). S obzirom na taj cilj, valja zaključiti da tumačenje tužiteljâ, prema kojem svijest uvoznika treba utvrditi u pogledu „stvarnog" dampinga, a ne samo „onog za koji se tvrdi" da bi se ispunio uvjet iz članka 10. stavka 4. točke (c) osnovne uredbe, lišava članak 10. stavak 4. te uredbe korisnog učinka.

34 Naime, kao što je Komisija pravilno istaknula, „stvarno" postojanje dampinga utvrđuje se tek na završetku istrage, odnosno u trenutku donošenja konačnih mjera. Slijedom toga, tumačenje koje tužitelji predlažu dovelo bi, u pravilu, do utvrđenja svijesti uvoznika tek od donošenja konačnih mjera.

35 Međutim, valja podsjetiti da je relevantni trenutak za ocjenu „svijesti" uvoznika u smislu članka 10. stavka 4. točke (c) osnovne uredbe prije donošenja konačnih mjera jer je navedena svijest potrebna za utvrđivanje početne točke od koje se može ocijeniti može li dodatno značajno povećanje uvoza ozbiljno ugroziti korektivni učinak konačnih mjera koje će se provesti u kasnijoj fazi.

36 Čini se također da uzimanje u obzir dodatnog značajnog povećanja uvoza samo na temelju uvođenja konačnih pristojbi sprečava svaku mogućnost retroaktivne primjene konačnih pristojbi i da je takvo tumačenje stoga besmisleno.

37 S obzirom na prethodno navedeno, valja zaključiti da se teza koju zastupaju tužitelji u prilog uskom tumačenju dotične odredbe, zato što dovodi do toga da se u obzir uzme samo situacija u kojoj je uvoznik bio svjestan ili je trebao biti svjestan „stvarnog" dampinga, ne može prihvatiti i da se za izraze „za koju se tvrdi" ili „ustanovi" treba smatrati da se odnose i na razinu dampinga i na razinu štete kako bi se zajamčio koristan učinak te odredbe.

38 To tumačenje potkrijepljeno je i postupkom nastajanja dotične odredbe, koja je uvedena Uredbom Vijeća (EZ) br. 3283/94 od 22. prosinca 1994. o zaštiti od dampinškog i subvencioniranog uvoza iz zemalja koje nisu članice Europske zajednice (SL 1994., L 349, str. 1.), kako proizlazi iz Komisijina dokumenta COM (94) 414 *final* od 5. listopada 1994. pod naslovom „Zakonodavstvo za provedbu urugvajskog kruga pregovora". Tako na stranici 170. tog dokumenta Komisija napominje da se „predlaže (članak 10. stavak 4. prijedloga) smatrati da je […] uvoznik znao za te prakse [dampinga] kada su ‚navedene ili utvrđene' marže visoke".

39 U odgovoru na prigovor tužitelja, prema kojem je zaključak uvoznikove svijesti o razini dampinga na temelju javne verzije pritužbe i obavijesti o pokretanju ispitnog postupka doveo do sustavne i „neoborive" pretpostavke o jednakoj svijesti, iako bi članak 10. stavak 4. osnovne uredbe trebalo tumačiti strogo kao iznimku od načela zabrane retroaktivnosti antidampinških pristojbi, valja ponajprije podsjetiti da je na tijelu zaduženom za provođenje ispitnog postupka da u dovoljnoj mjeri iznese objektivne dokaze koji omogućuju zaključak da je uvoznik bio svjestan ili je trebao biti svjestan postojanja dampinga što se tiče razine dampinga i štete za koju se tvrdi, odnosno ustanovi da je nanesena, i da je prema tome na sudu Unije da provjeri je li tijelo zaduženo za ispitni postupak ustanovilo postojanje takvih objektivnih elemenata (vidjeti u tom smislu i po analogiji rješenje od 16. svibnja 2013., Hardimpex, C-444/12, neobjavljeno, EU:C:2013:318, t. 28. i 29.).

40 Međutim, u ovom je predmetu razvidno da obavijest o pokretanju ispitnog postupka, objavljena u Službenom listu 14. svibnja 2015., i javna verzija pritužbe, dostavljena tužiteljima nakon 18. svibnja 2015., kao što je to Komisija potvrdila u odgovoru na pitanje koje je postavio Opći sud na raspravi, sadržavaju određeni broj navoda i dokaza koji podupiru i navode razinu navodnog dampinga i štete.

41 Najprije, što se tiče izvoza iz Kine, osobito proizlazi iz stavaka 58. i 59. javne verzije pritužbe da rezultat izračuna podnositelja pritužbe prikazuje ponderiranu prosječnu dampinšku maržu od 28 % i da je, slijedom toga, razina dampinga značajna i iznad praga *de minimis* utvrđenog u osnovnoj uredbi.

42 U pogledu izvoza iz Rusije, iz točaka 89. i 90. javne verzije pritužbe proizlazi da rezultat izračuna koji je proveo podnositelj pritužbe prikazuje dampinšku maržu između 10 i 15 % i 20 i 25 % i da je, slijedom toga, razina dampinga značajna i iznad praga *de minimis* utvrđenog u osnovnoj uredbi.

43 Nadalje, u pogledu štete, koja je predmet točke 5. pritužbe, proizlazi među ostalim iz točaka 82., 83., 128., 133., 134. i 147. javne verzije pritužbe da postoje dokazi *prima facie* dampinške prakse ruskih i kineskih proizvođača izvoznika određenih hladnovaljanih plosnatih čeličnih proizvoda koji uzrokuju štetu Unijinoj industriji, čime se opravdava Komisijino pokretanje antidampinškog ispitnog postupka i uvođenje antidampinških pristojbi u najkraćem mogućem roku.

44 Također, iz točaka 3. i 4. obavijesti o pokretanju ispitnog postupka proizlazi da „izračunane dampinške marže znatne su za predmetne zemlje” i da „iz dokaza koje je dostavio podnositelj zahtjeva na prvi pogled proizlazi da su obujam i cijene uvoza proizvoda iz ispitnog postupka imale, među ostalim posljedicama, negativan učinak na prodane količine, visinu naplaćenih cijena i tržišni udio Unijine industrije, što je znatno utjecalo na ukupne rezultate, financijsku situaciju i zaposlenost u toj industriji”.

45 Stoga je Komisija mogla pravilno zaključiti da su tužitelji, koji su obaviješteni profesionalci, bili svjesni ili su trebali biti svjesni razmjera navodnog dampinga i štete nakon saznanja o pritužbi i primitka obavijesti o pokretanju ispitnog postupka, a da ta pretpostavka pritom nije bila „neoboriva”, s obzirom na to da se o svijesti tužitelja prvotno zaključilo na temelju objektivnih čimbenika, kao što to također proizlazi iz točaka 53. do 55. ove presude, i da ona nije mogla utvrditi, među ostalim, jesu li navodne dampinške marže bile niske, je li se spis temeljio isključivo na opasnosti od štete i je li zahtjev ispunio uvjete navedene u osnovnoj uredbi, što bi moglo omogućiti uvozniku da ospori pokretanje ispitnog postupka i tvrdi da uvjet u obavijesti nije bio ispunjen, kao što je to Komisija pravilno istaknula.

46 Nadalje, valja podsjetiti da članak 10. stavak 4. osnovne uredbe uvjetuje retroaktivno uvođenje konačnih antidampinških pristojbi, koje je osmišljeno kao iznimka od načela zabrane retroaktivnosti antidampinških pristojbi, ispunjenjem više uvjeta. Naime, potrebno je, kao prvo, da uvoz unaprijed podliježe evidentiranju, što zahtijeva da već u toj fazi prijava za evidentiranje bude propisno obrazložena, kao drugo, da je uvoznicima Komisija dala mogućnost za iznošenje primjedbi, kao treće, da za dotični proizvod postoji povijest dampinga tijekom dužeg razdoblja, odnosno da je uvoznik bio svjestan ili je trebao biti svjestan postojanja dampinga što se tiče razine dampinga i štete za koju se tvrdi, odnosno ustanovi da je nanesena, i da je, kao četvrto, osim razine uvoza koja je nanijela štetu tijekom istrage, došlo i do dodatnog značajnog povećanja uvoza koje će, s obzirom na rokove, obujam i ostale okolnosti, vjerojatno u ozbiljnoj mjeri ugroziti pozitivan učinak konačne antidampinške pristojbe koja se mora primijeniti.

47 Stoga, kao što je to istaknuto u uvodnoj izjavi 41. pobijane uredbe, bilo bi pogrešno tvrditi da bi, priznajući da saznanje o razini navodnog dampinga i štete može biti posljedica objave obavijesti o pokretanju ispitnog postupka i pristupa pritužbi, retroaktivno uvođenje antidampinških pristojbi bilo moguće u svim ispitnim antidampinškim postupcima.

48 Nadalje, prihvaćanje tako strogog tumačenja koje predlažu tužitelji moglo bi pretjerano otežati retroaktivnu primjenu konačnih antidampinških pristojbi i stoga ne bi moglo osigurati učinkovitu primjenu konačnih mjera. To posebno može biti slučaj ako se prihvati argument tužitelja, prema kojem dokazi iz pritužbe ili obavijesti o pokretanju ispitnog postupka ni u kojem slučaju nisu „ni reprezentativni ni pouzdani” za utvrđivanje svijesti o razmjeru dampinga.

49 Kao prvo, ni osnovna uredba niti Sporazum o provedbi članka VI. Općeg sporazuma o carinama i trgovini iz 1994. (GATT) (SL 1994., L 336, str. 103., u daljnjem tekstu: sporazum o antidampingu), koji se nalazi u Prilogu 1. a Sporazumu o osnivanju Svjetske trgovinske organizacije (WTO) (SL 1994., L 336, str. 3.), ne zahtijevaju „pouzdane i reprezentativne dokaze” za utvrđivanje svijesti uvoznikâ.

50 Nadalje, količina i kvaliteta dokaza potrebnih da bi uvjet o svijesti iz članka 10. stavka 4. točke (c) Osnovne uredbe bio ispunjen nužno su manje važni od onih potrebnih za privremeno ili konačno utvrđivanje dampinga, štete i uzročnosti između uvoza za koji se tvrdi da je predmet dampinga i štete.

51 Nadalje, u skladu s člankom 5. stavkom 2. osnovne uredbe, pritužba upućena Komisija mora sadržavati dostatne dokaze o postojanju dampinga, štete i uzročno-posljedične veze između navodnog dampinškog uvoza i navodne štete.

52 Konačno, u skladu s člankom 5. stavkom 3. osnovne uredbe, Komisija ispituje, koliko je to moguće, točnost i primjerenost dokaza podnesenih u pritužbu, a kako bi utvrdila da postoje dostatni dokazi koji opravdavaju pokretanje ispitnog postupka. Ako, nasuprot tomu, ona smatra da podneseni dokazi nisu dostatni da bi opravdali njegovo pokretanje, pritužba se odbija, u skladu s člankom 5. stavkom 7. iste uredbe.

53 U ovom slučaju, kao prvo, valja utvrditi da javna verzija pritužbe sadržava informacije koje se zahtijevaju na temelju članka 5. stavka 2. osnovne uredbe, odnosno informacije o dampingu koji se odnosi na dotične proizvode, o nastaloj šteti i uzročnoj vezi između navodnog dampinškog uvoza i navodne štete. Nadalje, kao što je istaknuto u točkama 41. i 42. ove presude, u javnoj se verziji pritužbe navode visoke dampinške marže, procijenjene na 28 % za uvoz iz Kine i 20 do 25 % za uvoz iz Rusije.

54 Kao drugo, iz obavijesti o pokretanju ispitnog postupka proizlazi da je Komisija ispitala točnost i primjerenost dokaza podnesenih u pritužbi, u skladu s člankom 5. stavkom 3. osnovne uredbe, kako bi ocijenila postoji li dovoljno dokaza da bi se opravdalo pokretanje ispitnog postupka. Nakon tog ispitivanja Komisija je zaključila da su dokazi bili dostatni.

55 Kao treće, također je navedeno u obavijesti o pokretanju ispitnog postupka da „izračunane dampinške marže znatne su za predmetne zemlje” i da „iz dokaza koje je dostavio podnositelj zahtjeva na prvi pogled proizlazi da su obujam i cijene uvoza proizvoda iz ispitnog postupka imale, među ostalim posljedicama, negativan učinak na prodane količine, visinu naplaćenih cijena i tržišni udio Unijine industrije, što je znatno utjecalo na ukupne rezultate, financijsku situaciju i zaposlenost u toj industriji”.

56 S obzirom na prethodna razmatranja, treba zaključiti da su, suprotno navodima tužitelja, dokazi navedeni u javnoj verziji pritužbe i u obavijesti o pokretanju ispitnog postupka bili dovoljni u ovom slučaju da uvoznici, koji su obaviješteni profesionalci, budu svjesni razmjera navodnog dampinga, u smislu članka 10. stavka 4. osnovne uredbe, od pokretanja ispitnog postupka i da argumente tužitelja koji se temelje na nedostatnosti indicija navedenih u javnoj verziji odgovora na upitnike koji su podneseni u ime proizvođača izvoznika, osim ako su ti razlozi prvi put izneseni u replici, treba odbiti kao bespredmetne.

57 Taj se zaključak ne dovodi u pitanje ni općom tvrdnjom tužitelja prema kojoj proizlazi, iz uzimanja u obzir brojčanih podataka koje su podnijeli Općem sudu i koji se temelje na pritužbama koje su dovele do pokretanja antidampinških istraga u novijoj prošlosti, da se dampinške marže navedene prvotno u pritužbama mogu znatno razlikovati od konačnih dampinških marži utvrđenih na kraju navedenih istraga, tako da dampinške marže iz pritužbe ne smiju ni u kojem slučaju predstavljati pouzdan temelj za svijest uvoznika o razmjeru dampinga.

58 Naime, bez potrebe da se ispituje Komisijin zahtjev o povlačenju tih brojčanih elemenata iz spisa u nedostatku dovoljnih pojašnjenja tužitelja o pravilnosti njihova podnošenja, dovoljno je istaknuti, s jedne strane, kako je Komisija pravilno istaknula, da je uobičajeno da izračuni iz jedne pritužbe ne odgovaraju nužno onima koje je izvršila ta institucija nakon višemjesečnog temeljitog ispitnog postupka i, s druge strane, kao što je također istaknuto u točkama 50. do 52. ove presude, da su količina i kvaliteta dokaza potrebnih za ispunjenje uvjeta svijesti iz članka 10. stavka 4. točke (c) nužno manje

bitni od onih koji se zahtijevaju za privremeno ili konačno utvrđenje dampinga, štete ili uzročne veze, iako svaka pritužba mora sadržavati, među ostalim, dokaze čiju točnost i prikladnost Komisija ispituje, koliko je to moguće, da bi utvrdila jesu li ti dokazi dovoljni da bi se opravdalo pokretanje ispitnog postupka.

59 S obzirom na prethodno navedeno, valja odbiti prvi dio prvog tužbenog razloga.

Drugi dio prvog tužbenog razloga

60 U drugom dijelu prvog tužbenog razloga tužitelji tvrde da iz doslovnog i sustavnog tumačenja članka 10. stavka 4. točke (c) osnovne uredbe i tumačenja te odredbe prema općoj strukturi i kontekstu osnovne uredbe, te u svjetlu Sporazuma o antidampingu, slijedi da je Komisija trebala dokazati da je svaki uvoznik bio svjestan ili trebao biti svjestan stvarne činjenice da je uvoz bio predmet dampinga i njegove razine, a ne samo pozvati se na „neoborivu" pretpostavku u vezi sa svim dotičnim uvoznicima.

61 Tužitelji također ističu da je svijest o vezanim tvrdnjama očito nedostatna kako bi se utvrdilo da je uvjet iz članka 10. stavka 4. točke (c) osnovne uredbe ispunjen, s obzirom na okolnost da se tim kriterijem želi osigurati poštovanje načela pravne sigurnosti i zaštite legitimnih očekivanja. Međutim, ta se načela ne poštuju ako uvoznik nije bio svjestan informacija i pouzdanih podataka o razini dampinga jer taj uvoznik ne može predvidjeti, prilikom uvoza proizvoda koji se moraju evidentirati, visinu konačne pristojbe koju će možda morati isplatiti nekoliko mjeseci kasnije i, slijedom toga, donijeti obrazloženu odluku. Osim toga, „najveća izloženost" uvoznika naknadno primijenjenim pristojbama nije poznata prije donošenja privremenih zaključaka jer bi to također bilo protivno načelu pravne sigurnosti.

62 U pogledu navodne povezanosti tužiteljâ s najvećim kineskim proizvođačem izvoznikom predmetnih proizvoda utvrđenog u uzorku, koji, prema mišljenju Komisije, podrazumijeva da se pitanje svijesti o dampingu i njegove razine ne postavlja tužiteljima, oni tvrde da ta povezanost nije relevantna jer, s jedne strane, oni tijekom razdoblja evidentiranja nisu uvozili predmetne proizvode poslane iz Kine i, s druge strane, Komisija nije potkrijepila svoju tvrdnju da su imali „informacije iz prve ruke" zbog takve povezanosti.

63 Komisija, koju podupire intervenijent, osporava tvrdnje tužiteljâ.

64 Što se tiče argumenta tužiteljâ prema kojem je Komisija trebala dokazati da je svaki uvoznik bio svjestan ili trebao „stvarno" biti svjestan dampinga i njegove važnosti, dovoljno je podsjetiti da članak 10. stavak 4. točka (c) osnovne uredbe izričito predviđa da je dovoljno je da uvoznik „trebao biti svjestan" razine navodnog dampinga i štete, što ne zahtijeva dokazivanje „stvarne" svijesti. Međutim, u ovom slučaju, kao što se pokazalo u točkama 40. do 58. ove presude, Komisija je pravilno mogla smatrati da su tužitelji bili svjesni ili su trebali biti svjesni razine navodnog dampinga i štete zbog dostave javne verzije pritužbe i objave obavijesti o pokretanju ispitnog postupka a da pritom nije ni potrebno ispitati argument Komisije, prema kojem su, u ovom slučaju, tužitelji imali, u svakom slučaju, sve informacije potrebne kako bi se moglo dokazati da su bili svjesni navodnih dampinških praksi samo na temelju povezanosti s najvećim kineskim proizvođačem izvoznikom.

65 U odgovoru na argument tužiteljâ prema kojem se javna verzija pritužbe i obavijest o pokretanju ispitnog postupka, koje sadržavaju samo „jednostavne neproturječne tvrdnje", ne može izjednačiti s informacijama koje mogu osvijestiti uvoznike o razini dampinga, a time i očekivane razine antidampinške pristojbe koja se kasnije može naplatiti, što bi bilo protivno načelima pravne sigurnosti i zaštite legitimnih očekivanja, najprije valja uputiti na ocjenu koja proizlazi iz točaka 40. do 58. ove presude u odnosu na dokaze sadržane u javnoj verziji pritužbe i obavijesti o pokretanju ispitnog

postupka, iz čega proizlazi da su ti elementi dovoljni za utvrđivanje činjenica da su tužitelji, kao obaviješteni profesionalci, bili svjesni ili su trebali biti svjesni razine navodnog dampinga u smislu članka 10. stavka 4. točke (c) osnovne uredbe.

66 Konkretnije, u odnosu na prigovor koji se temelji na nepoštovanju načelâ pravne sigurnosti i zaštite legitimnih očekivanja, treba podsjetiti da su uvoznici službeno obaviješteni, putem propisa koji određuje evidentiranje, o mogućnosti retroaktivne primjene konačnih antidampinških pristojbi na evidentirani uvoz i da je nemoguće utvrditi najveći iznos antidampinške pristojbe koja bi se mogla primjenjivati retroaktivno u fazi koja prethodi privremenim mjerama jer konačne antidampinške pristojbe ne mogu, s druge strane, biti više od privremene antidampinške pristojbe, kao što to proizlazi iz članka 10. stavka 3. osnovne uredbe. Osim toga, kao što to proizlazi iz uvodne izjave 15. Provedbene uredbe 2015/2325, ona već procjenjuje iznos mogućih budućih obveza. U tim okolnostima tužitelji ne mogu isticati povrede načela pravne sigurnosti i zaštite legitimnih očekivanja samo zato što nisu imali dovoljno pouzdanih informacija i podataka o razini dampinga prilikom uvoza proizvoda tijekom razdoblja evidentiranja i, prema tome, ne mogu ocijeniti visinu konačne pristojbe koju bi mogle biti obvezne retroaktivno isplatiti.

67 S obzirom na prethodno navedeno, valja odbiti drugi dio prvog tužbenog razloga i, posljedično, prvi tužbeni razlog u cijelosti jer je Komisija mogla zaključiti, a da pritom ne počini pogrešku, u uvodnoj izjavi 40. pobijane uredbe, da su uvoznici bili svjesni ili su trebali biti svjesni navodnog dampinga i štete u trenutku dostave javne verzije pritužbe i objave obavijesti o pokretanju ispitnog postupka u Službenom listu.

Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na pogrešnoj ocjeni uvjeta koji se odnosi na „dodatno značajno povećanje uvoza” iz članka 10. stavka 4. točke (d) osnovne uredbe

68 U okviru drugog tužbenog razloga tužitelji tvrde da je Komisija povrijedila članak 10. stavak 4. točku (d) osnovne uredbe, usporedivši, za potrebe primjene te odredbe, uvoz tijekom razdoblja ispitnog postupka, odnosno od travnja 2014. do ožujka 2015., s onim između prvog cijelog mjeseca nakon objave obavijesti o pokretanju ispitnog postupka u Službenom listu i posljednjeg cijelog mjeseca prije uvođenja privremenih mjera, odnosno od lipnja 2015. do siječnja 2016., dok je Komisija trebala usporediti podatke o uvozu tijekom razdoblja ispitnog postupka s onim iz samog razdoblja evidentiranja, odnosno između prosinca 2015. i veljače 2016., u skladu sa sustavom u dva koraka koji najprije predviđa evidentiranje, a potom retroaktivnu naplatu pristojbe samo ako evidentiranje nije uspjelo znatno smanjiti uvoz i očuvati korektivni učinak konačnih pristojbi.

69 Naime, prema mišljenju tužitelja, članak 10. stavak 4. točka (d) osnovne uredbe, ako se tumači s obzirom na njegovu svrhu, zahtijeva strogu uzročnu vezu između evidentiranog uvoza i uvoza za koji se smatra da će ozbiljno ugroziti korektivni učinak konačne antidampinške pristojbe koja će se primijeniti. Međutim, odluka o provođenju retroaktivne naplate carina na temelju kretanja uvoza prije razdoblja evidentiranja prekidala bi tu vezu. Stoga je relevantna usporedba između razine uvoza tijekom razdoblja ispitnog postupka i uvoza u razdoblju evidentiranja, što je uostalom potvrđeno ranijom praksom Komisije. U nedostatku znatnog povećanja uvoza tijekom razdoblja evidentiranja retroaktivno uvođenje konačne pristojbe ne može ostvariti cilj sprečavanja toga da korektivni učinak konačnih pristojbi bude ozbiljno ugrožen. U ovom slučaju takva usporedba otkriva nepostojanje znatnog povećanja uvoza i, prema tome, uvjet iz članka 10. stavka 4. točke (d) osnovne uredbe nije ispunjen.

70 Žalitelji osporavaju i intervenijentovu tvrdnju prema kojoj su dotični uvoznici dramatično povećali uvoz tijekom devet mjeseci nakon pokretanja ispitnog postupka, koji karakterizira značajno povećanje potrošnje u Uniji. Tužitelji dodaju da intervenijent ne uzima u obzir vrijeme koje je proteklo između

narudžbe proizvoda i njihova efektivnog carinjenja u svrhu njihova puštanja u slobodni promet u Uniji, koje opravdava dolazak dotičnih proizvoda na tržište Unije tijekom prvih nekoliko mjeseci nakon objave obavijesti o pokretanju ispitnog postupka, iako su naručeni prije navedene objave.

71 Komisija, koju podupire intervenijent, osporava tvrdnje tužiteljâ.

72 Članak 10. stavak 4. točka (d) osnovne uredbe u svrhu retroaktivnog uvođenja konačne antidampinške pristojbe zahtijeva da je, „osim razine uvoza koja je nanijela štetu tijekom istrage, došlo do dodatnog značajnog povećanja uvoza”, koje će, s obzirom na rokove, obujam i ostale okolnosti, vjerojatno u ozbiljnoj mjeri ugroziti pozitivan učinak konačne antidampinške pristojbe koja se mora primijeniti.

73 Najprije, treba istaknuti da prethodno navedena odredba ne precizira određeno razdoblje kako bi se utvrdilo postojanje „dodatnog znatnog povećanja uvoza”, nego se ograničava na navođenje „rokova”. Međutim, valja utvrditi da to što zakonodavac koristi prilog „osim”, koji se tiče uvoza koji je nanio štetu tijekom razdoblja ispitnog postupka, i pridjev „dodatni”, u pogledu znatnog povećanja uvoza, upućuje na to da se razina uvoza tijekom razdoblja ispitnog postupka treba usporediti s razinom uvoza tijekom razdoblja koje slijedi nakon razdoblja ispitnog postupka a da ta odredba ni na koji način ne ograničava razdoblje koje treba uzeti u obzir kao ni ono evidentiranja uvoza.

74 Kao što je Komisija pravilno istaknula, razdoblje relevantno za ocjenu „dodatnog značajnog povećanja uvoza”, u smislu članka 10. stavka 4. točke (d) osnovne uredbe, mora uključivati vrijeme koje je proteklo od objave obavijesti o pokretanju ispitnog postupka jer su od tog trenutka uvoznici bili svjesni mogućnosti da se pristojbe primijene u kasnijoj fazi retroaktivno na evidentirani uvoz pa su mogli doći u iskušenje da masovno povećaju uvoz dotičnih proizvoda u očekivanju budućeg uvođenja tih pristojbi. Stoga je Komisija pravilno usporedila, u ovom slučaju, uvoz tijekom razdoblja ispitnog postupka s onim u razdoblju od prvog cijelog mjeseca nakon objave pokretanja ispitnog postupka do zadnjeg cijelog mjeseca prije uvođenja privremenih mjera.

75 Osim toga, učinci uvoza u razdoblju evidentiranja ne mogu se sa sigurnošću razlikovati od učinaka uvoza prije tog razdoblja jer se uvoz po niskim cijenama na tržište Unije tijekom razdoblja evidentiranja može pridodati većoj zalihi proizvoda koja je nastala prije, u vrijeme kada su uvoznici već bili svjesni mogućnosti da se antidampinške pristojbe mogu primjenjivati retroaktivno na evidentirani uvoz, čime se doprinosi ozbiljnom ugrožavanju korektivnog učinka konačne antidampinške pristojbe koja će se primijeniti.

76 Osim toga, članak 10.6. Sporazuma o antidampingu ne predviđa posebno razdoblje za ocjenu postojanja „masivnih uvoza […] u relativno kratkom razdoblju”. U točki 7.167. izvješća od 28. veljače 2001., u sporu „Sjedinjene Američke Države – Antidampinške mjere primijenjene na određene proizvode od vrućeg valjanog čelika podrijetlom iz Japana” (WT/DS 184/R), posebna skupina WTO-a navela je, u vezi s člankom 10.7. tog sporazuma kojim se dopušta poduzimanje određenih mjera u bilo kojem trenutku nakon pokretanja istrage, da „je [bilo] moguće uzeti u obzir masovni uvoz koji nije [bio] izvršen *in tempore non suspectu*, već u trenutku kada je postalo poznato da je istraga bila neizbježna, kako bi se procijenilo [mogu] li se uvesti mjere na temelju članka 10.7.”, istodobno naglašavajući da se ne radi o „pitanju je li to primjereno u svrhu konačnog utvrđivanja kojim se predviđa retroaktivna primjena pristojbi na temelju članka 10.6.”. Kao što je Komisija pravilno istaknula, to izvješće potvrđuje tezu prema kojoj je, za potrebe primjene članka 10. stavka 4. točke (c) osnovne uredbe, odlučujuća svijest uvoznika o pokretanju ispitnog postupka, što podrazumijeva da je uvoz koji je izvršen prije razdoblja evidentiranja relevantan za ocjenu postojanja „dodatnog značajnog povećanja uvoza” u smislu navedene odredbe.

77 Usto, što se tiče navoda tužiteljâ, prema kojem Komisija ne treba ovlaštenje da bi uzela u obzir, u svrhu ocjene postoji li dodatno značajno povećanje uvoza, samo uvoz na koji kasnije može retroaktivno uvesti pristojbe, valja istaknuti da ograničenje retroaktivnog učinka na uvoz koji je bio evidentiran sukladno članku 14. stavku 5. osnovne uredbe za cilj ima sačuvati prava obrane uvoznika ovlašćujući Komisiju

na retroaktivno uvođenje antidampinških pristojbi na proizvode uvezene isključivo nakon što su uvoznici obaviješteni da takva mogućnost može nastati u odnosu na proizvode koji su evidentirani i nakon što su imali mogućnost podnijeti primjedbe sukladno članku 10. stavku 4. točki (b) osnovne uredbe, ali ne podrazumijeva uvoz ostvaren prije razdoblja evidentiranja koji ne može biti predmet antidampinških pristojbi, koji nije imao štetne učinke i koji nije bio relevantan za ocjenu je li postojalo dodatno značajno povećanje uvoza.

78 Naposljetku, što se tiče argumenta tužiteljâ prema kojem je protek vremena između narudžbe dotičnih proizvoda i njihova efektivnog carinjenja u svrhu njihova puštanja u slobodni promet u svakom slučaju opravdava dolazak predmetnih proizvoda na tržište Unije tijekom prvih nekoliko mjeseci nakon objave obavijesti o pokretanju ispitnog postupka, dovoljno je istaknuti da tužitelji ne potkrjepljuju konkretnim i preciznim dokazima tu tvrdnju, iako je, kao što to osobito proizlazi iz uvodnih izjava 33., 50. i 51. pobijane uredbe, nesporno da je više od milijun tona dotičnih proizvoda pušteno u slobodni promet između obavijesti o pokretanju ispitnog postupka i početka razdoblja evidentiranja u kojem je od tog uvoza zabilježeno oko 165 000 tona. Stoga treba također odbiti taj argument.

79 S obzirom na navedeno, drugi tužbeni razlog treba odbiti.

Treći tužbeni razlog, koji se temelji na pogrešnom tumačenju uvjeta prema kojem dodatno povećanje uvoza mora biti takvo da može „ozbiljno ugroziti korektivni učinak" konačne antidampinške pristojbe koja će se primijeniti, u smislu članka 10. stavka 4. točke (d) osnovne uredbe

Prvi dio trećeg tužbenog razloga

80 U potporu prvom dijelu trećeg tužbenog razloga tužitelji tvrde da je Komisija pogrešno provela sveobuhvatnu ocjenu podataka koji se odnose na nekoliko uvoznika kako bi provjerila je li uvoz bio takav da je mogao „ozbiljno ugroziti korektivni učinak" konačne antidampinške pristojbe koja će se primijeniti, u smislu članka 10. stavka 4. točke (d) osnovne uredbe, iako je trebala provesti pojedinačnu analizu ponašanja svih uvoznika koji surađuju ili ne surađuju kako bi se utvrdilo jesu li stvorili zalihu i, stoga, je li uvoz mogao doprinijeti navodnom „teškom narušavanju" korektivnog učinka konačnih antidampinških pristojbi. S obzirom na odvraćajući učinak retroaktivne naplate antidampinških pristojbi, trebalo bi utvrditi osobnu odgovornost svakog uvoznika, i to samo ako su dotični uvoznici još bili u posjedu zaliha, da bi se mogao ostvariti željeni cilj. Međutim, prema mišljenju tužiteljâ, da je Komisija provela pojedinačnu ocjenu situacije svakog uvoznika, zaključila bi da tužitelji nisu stvorili zalihe prije razdoblja evidentiranja i također bi utvrdila da su se njihove zalihe značajno smanjile. Tužitelji su preprodali gotovo sve proizvode koji su bili predmet evidentiranja prije donošenja konačnih antidampinških pristojbi.

81 Komisija, koju podržava intervenijent, osporava tvrdnje tužiteljâ.

82 Članak 10. stavak 4. točka (d) osnovne uredbe retroaktivnu primjenu konačne antidampinške pristojbe podvrgava uvjetu da je „došlo do dodatnog značajnog povećanja uvoza, koje će, s obzirom na rokove, obujam i ostale okolnosti, vjerojatno u ozbiljnoj mjeri ugroziti pozitivan učinak konačne antidampinške pristojbe koja se mora primijeniti".

83 Valja podsjetiti da retroaktivna primjena konačne antidampinške pristojbe nastoji osigurati da pozitivan učinak tog prava ne bude ozbiljno ugrožen i da stoga industrija Unije nije pretrpjela dodatnu štetu. S obzirom na taj cilj, ocjena uvjeta koji se odnosi na utvrđenje prema kojem dodatno povećanje uvoza može „ozbiljno ugroziti korektivni učinak" konačne antidampinške pristojbe slijedi istu logiku kao što je ona koja se odnosi na procjenu štete nanesene industriji Unije.

84 Međutim, Sud je presudio da se šteta koju je pretrpjela proizvodnja sa sjedištem u Uniji zbog uvoza po dampinškim cijenama mora ocjenjivati općenito a da nije potrebno ni uostalom moguće identificirati dio štete koja se može pripisati svakom od odgovornih društava (presude od 7. svibnja 1987., Nachi Fujikoshi/Vijeće, 255/84, EU:C:1987:203, t. 46.).

85 Sud je također presudio da se učinci uvoza iz različitih trećih zemalja moraju općenito ocijeniti i da je opravdano tijelima Unije dopustiti da ispitaju učinak tog cjelokupnog uvoza na industriju Unije i, slijedom toga, da poduzmu primjerene mjere u odnosu na sve izvoznike, čak i ako opseg uvoza svakoga od njih pojedinačno nije bio značajan (vidjeti u tom smislu presudu od 5. listopada 1988., Technointorg/Komisija, 294/86 i 77/87, EU:C:1988:470, t. 40. i 41.).

86 Stoga, „dodatno značajno povećanje uvoza", u smislu članka 10. stavka 4. točke (d) osnovne uredbe treba sveobuhvatno ocijeniti kako bi se odredilo je li uvoz, promatran u cijelosti, mogao ozbiljno ugroziti korektivni učinak konačnih pristojbi i time stvoriti dodatnu štetu za industriju Unije, bez uzimanja u obzir pojedinačne i subjektivne situacije dotičnih uvoznika.

87 Naposljetku, suprotno onome što tvrde tužitelji, pobijana uredba nema „kazneni" cilj. Naime, iako, kako tvrde potonji, članak 10. stavak 1. utvrđuje načelo zabrane retroaktivnosti antidampinških mjera, više odredaba osnovne uredbe odstupa od tog načela odobravajući, pod određenim uvjetima, primjenu antidampinških mjera na proizvode stavljene u slobodni promet prije stupanja na snagu propisa kojima se one uvode, koji su evidentirani sukladno članku 14. stavku 5. osnovne uredbe, i to samo u cilju da se osigura to da korektivni učinak konačnih mjera ne bude ozbiljno ugrožen i da se ne naruši primjena tih mjera (vidjeti u om smislu presude od 6. lipnja 2013., Paltrade, C-667/11, EU:C:2013:368, t. 28. i 29., i od 17. prosinca 2015., APEX, C-371/14, EU:C:2015:828, t. 50.). Te su retroaktivne mjere akcesorne u odnosu na Provedbenu uredbu 2016/1328 donesenu nakon antidampinškog ispitnog postupka, čiju prirodu dijele, i nemaju kazneni karakter (vidjeti, u tom pogledu, presudu od 12. listopada 1999., Acme/Vijeće, T-48/96, EU:T:1999:251, t. 30.).

88 S obzirom na prethodna razmatranja, prvi dio trećeg tužbenog razloga treba odbiti.

Drugi dio trećeg tužbenog razloga

89 U potporu drugom dijelu trećeg tužbenog razloga, kao prvo, tužitelji tvrde da je Komisija trebala, kako bi se odredilo je li korektivni učinak konačne antidampinške pristojbe koja će se primijeniti bio ozbiljno ugrožen u nedostatku retroaktivne naplate dotičnih antidampinških pristojbi, usporediti uvoz koji je izvršen tijekom razdoblja ispitnog postupka s onima provedenima u razdoblju evidentiranja, a ne s onima do kojih je došlo od objave obavijesti o pokretanju ispitnog postupka i uvođenja privremenih mjera, s obzirom na to da je, kao što je istaknuto u okviru drugog tužbenog razloga, uvoz iz razdoblja evidentiranja taj koji bi u konačnici morao biti predmet retroaktivne naplate pristojbi. Tužitelji u tom kontekstu tvrde da bi Komisija, da je provela takvu usporedbu, zaključila da uvoz u razdoblju evidentiranja nije mogao „ozbiljno" ugroziti korektivni učinak konačnih pristojbi koje će se primijeniti jer se on smanjio u odnosu na uvoz ostvaren u razdoblju ispitnog postupka, jer nije bilo elemenata koji dokazuju da su zalihe dotičnih proizvoda nastale tijekom razdoblja evidentiranja, jer su tužitelji dokazali da u stvarnosti nisu stvarali zalihe jer je uvoz predstavljao manje od 0,5 % potrošnje dotičnih proizvoda u Uniji, koja je tijekom ispitnog postupka bila u porastu, i jer je njihov opseg od 165 000 t bio zanemraiv u odnosu na tržište s više od 37 000 000 tona.

90 Kao drugo, u svakom slučaju, tužitelji ističu, s jedne strane, da je tijekom razdoblja od objave obavijesti o pokretanju ispitnog postupka do uvođenja privremenih mjera prosječna mjesečna količina uvoza iznosila samo 31 761 dodatnu tonu u odnosu na onaj tijekom razdoblja ispitnog postupka i, s druge strane, da je, tijekom jedanaest mjeseci nakon ispitnog postupka, smanjenje prosječne mjesečne uvozne cijene iz predmetnih zemalja bilo opravdano zbog pada cijena sirovina. Nadalje, oni navode da dotični proizvodi nisu primjereni za skladištenje, što znači da su proizvodi uvezeni nakon objave

obavijesti o pokretanju ispitnog postupka i tijekom razdoblja evidentiranja uglavnom preprodani prije uvođenja konačnih antidampinških pristojba. Naposljetku, prema mišljenju tužitelja, da bi se moglo zaključiti da je korektivni učinak konačnih antidampinških pristojbi bio ozbiljno ugrožen, trebalo je utvrditi da nije bilo dovoljno da se tijekom predviđenog razdoblja od pet godina uvedu takve pristojbe kako bi se ostvario cilj tih konačnih antidampinških pristojbi, odnosno ponovna uspostava ravnopravnih tržišnih uvjeta.

91 Naposljetku, kao treće, tužitelji prigovaraju Komisiji da je, s jedne strane, zamijenila uvjet prema kojem dodatno znatno povećanje uvoza mora „ozbiljno ugroziti korektivni učinak" antidampinške pristojbe koja će se primijeniti „kriterijem zakašnjenja" tog učinka, čiji je prag znatno niži jer se sastoji samo od toga da se u nedostatku retroaktivne naplate pristojbi korektivni učinak antidampinške pristojbe samo odgađa i, s druge strane, da nije pojasnila opseg, trajanje i posljedice navodne odgode korektivnog učinka.

92 Komisija, koju podupire intervenijent, osporava tvrdnje tužiteljâ.

93 Kao prvo, u odgovoru na argument tužiteljâ prema kojem je Komisija trebala uzeti u obzir samo uvoz tijekom razdoblja evidentiranja kako bi utvrdila je li mogao ozbiljno ugroziti korektivni učinak konačnih pristojbi koje će se primijeniti, najprije treba podsjetiti da, kao što je to istaknuto u točki 77. ove presude, to nije zato što se retroaktivna naplata pristojbi primjenjuje samo u odnosu na evidentirani uvoz kako bi se poštovala prava obrane, već zato što istražna tijela moraju zanemariti uvoz prije razdoblja evidentiranja kako bi se utvrdilo je li korektivni učinak konačnih pristojbi mogao biti ugrožen.

94 Naime, kao što je to istaknuto u točkama 72. do 78. ove presude, „dodatno značajno povećanje uvoza", u smislu članka 10. stavka 4. točke (d) osnovne uredbe, mora se ocijeniti od saznanja uvoznikâ da se antidampinška pristojba može naknadno primijeniti na evidentirani uvoz i da su na taj način mogli biti u iskušenju da masovno uvezu dotične proizvode u očekivanju budućeg uvođenja te pristojbe, što znači da bi trebalo uključiti podatke o uvozu od objave obavijesti o pokretanju ispitnog postupka kako bi se utvrdilo jesu li oni, zajedno s uvozom tijekom razdoblja evidentiranja, mogli ugroziti korektivni učinak konačnih pristojbi koje će se primjenjivati. Stoga taj argument treba odbiti.

95 Kao drugo, što se tiče argumenta tužiteljâ prema kojem je, tijekom razdoblja od objave obavijesti o pokretanju ispitnog postupka do uvođenja privremenih mjera, prosječna mjesečna količina uvoza iznosila samo 31 761 tonu u odnosu na uvoz tijekom razdoblja ispitnog postupka, valja istaknuti, kao što je to navedeno u uvodnoj izjavi 27. pobijane uredbe, da se „značajnost" povećanja utvrđuje za svaki pojedinačni slučaj, ne samo usporedbom mjesečnih ponderiranih prosjeka uvoza tijekom razdoblja ispitnog postupka i onih tijekom razdoblja od obavijesti o pokretanju ispitnog postupka i uvođenja privremenih mjera, nego i uzimajući u obzir sve ostale relevantne čimbenike, posebno u pogledu promjene ukupne potrošnje predmetnog proizvoda u Uniji, promjene stanja zaliha i promjene tržišnih udjela. Usporedba dvaju prethodno navedenih mjesečnih prosjeka jest važna, ali nije nužno presudna za utvrđenje „značajnosti" dodatnog povećanja uvoza. Stoga su tužitelji pogrešno tvrdili da se povećanje uvoza ne može ni u kojem slučaju kvalificirati kao znatno povećanje jer predstavlja samo 31 761 dodatnu tonu u usporedbi s uvozom tijekom razdoblja ispitnog postupka a da nisu uzeli u obzir ostale relevantne faktore koji su nužni za tu ocjenu.

96 Kao treće, što se tiče navoda tužitelja prema kojima je, s jedne strane, tijekom razdoblja od obavijesti o pokretanju ispitnog postupka do kraja razdoblja evidentiranja uvoza, sniženje prosječnih mjesečnih cijena uvoza iz dotičnih zemalja bilo opravdano sniženjem cijena sirovina i, s druge strane, da dotični proizvodi nisu prikladni za skladištenje, na početku valja podsjetiti da Vijeće i Komisija u području mjera trgovinske zaštite zbog složenosti ekonomske situacije raspolažu širokim diskrecijskim ovlastima, tako da je sud Unije pozvan obavljati samo ograničen sudski nadzor (vidjeti presudu od 17. ožujka 2015., RFA International/Komisija, T-466/12, EU:T:2015:151, t. 37. i 43. i navedenu sudsku praksu).

97 Što se tiče, s jedne strane, pada cijena sirovina, utvrđeno je, u uvodnoj izjavi 80. pobijane uredbe, da pad cijena sirovina nije mogao opravdati pad prodajnih cijena viši od 4 %. Naime, opća usporedba prosječne cijene uvoza iz dotičnih zemalja s prosječnom prodajnom cijenom u industriji Unije tijekom razdoblja ispitnog postupka i razdoblja nakon ispitnog postupka dovela je do sniženja cijena od 7 % u razdoblju ispitnog postupka, dok je nakon tog razdoblja sniženje dosegnulo 14 %. Prema tome, tužitelji ne mogu tvrditi da je do sniženja mjesečnih uvoznih cijena iz dotičnih zemalja došlo samo zbog sniženja cijena sirovina i da dotični uvoz nije mogao značajno ugroziti korektivni učinak antidampinških pristojbi koje će se primijeniti.

98 Što se tiče, s druge strane, navodne okolnosti prema kojoj predmetni proizvodi nisu primjereni za skladištenje, najprije valja istaknuti da sama ta tvrdnja ne proturječi zaključku da je do stvaranja zaliha zaista došlo nakon pokretanja postupka. Naime, kao što je to utvrđeno u uvodnoj izjavi 68. pobijane uredbe, stvaranje zaliha nije neuobičajena praksa, kojoj se pribjegava zbog posebnih okolnosti i/ili očekivanja, npr. u pogledu budućih cijena dotičnih proizvoda. Činjenica da obično nema zaliha nekog proizvoda ne znači da ne može doći do stvaranja zaliha kad se pojave takve okolnosti i očekivanja. Osim toga, na temelju brojki koje su dostavili uvoznici i/ili korisnici predmetnih proizvoda, u uvodnoj izjavi 52. pobijane uredbe utvrđeno je da su, općenito u pogledu potonjih, zalihe na kraju 2015. bile za 22 % veće od onih na kraju 2014. Stoga, u nedostatku dokaza koji bi pobijali zaključak da je dodatno značajno povećanje uvoza moglo biti naznaka stvaranja zaliha uvezenih proizvoda, na što je upućivalo prethodno spomenuto povećanje zaliha, tužitelji također nisu uspjeli dokazati da je Komisijina ocjena sadržavala očitu pogrešku.

99 Kao četvrto, također treba odbiti argument tužitelja prema kojem je Komisija trebala utvrditi da nije bilo dovoljno da se tijekom predviđenog razdoblja od pet godina uvedu konačne antidampinške pristojbe da bi se ponovno uspostavili ravnopravni tržišni uvjeti. Naime, valja podsjetiti da petogodišnje razdoblje tijekom kojeg su konačne mjere načelno uvedene nije konačno jer konačne pristojbe mogu, u skladu s člankom 11. stavkom 2. osnovne uredbe, biti predmet privremene revizije najranije jednu godinu nakon uvođenja konačnih mjera, što može dovesti do ukidanja tih pristojbi u mjeri u kojoj one ostaju na snazi samo onoliko dugo i u mjeri u kojoj je to potrebno kako bi se suzbio damping koji nanosi štetu. Stoga se retroaktivna primjena konačnih antidampinških pristojbi ne može uvjetovati takvim zahtjevom.

100 Kao peto, ni „kriterij usporavanja” koji koristi Komisija kako bi dočarala kumulativni učinak uvoza ostvarenog između pokretanja ispitnog postupka i početka razdoblja evidentiranja i uvoza tijekom tog razdoblja ni navodna okolnost prema kojoj pobijana uredba nije objasnila koji su razmjer, trajanje i posljedice navodne odgode korektivnog učinka koji proizlazi iz nemogućnosti retroaktivne primjene antidampinških pristojbi na uvoz podložan evidentiranju ne mogu utjecati na zakonitost pobijane uredbe. Naime, članak 10. stavak 4. točka (d) osnovne uredbe predviđa samo da Komisija utvrđuje dodatno značajno povećanje uvoza, koje će, s obzirom na rokove, obujam i ostale okolnosti, vjerojatno u ozbiljnoj mjeri ugroziti pozitivan učinak konačne antidampinške pristojbe koja se mora primijeniti. Stoga su prethodno navedene okolnosti, u kojima se nalazi to dodatno značajno povećanje uvoza, one za koje se smatra da će ozbiljno ugroziti taj korektivni učinak.

101 Međutim, kao što to proizlazi iz, među ostalim, uvodnih izjava 31., 50. do 53., 75., 76., 79. do 81. i 84. pobijane uredbe, Komisija, uz čimbenike iz članka 10. stavka 4. točke (d) osnovne uredbe, primjenjuje posebno cijenu uvezenih proizvoda i zalihe proizvoda uvezenih prije evidentiranja.

102 Naime, kao prvo, iz uvodne izjave 50. pobijane uredbe proizlazi da se, u razdoblju od prvog cijelog mjeseca nakon objave obavijesti o pokretanju ispitnog postupka do zadnjeg cijelog mjeseca prije uvođenja privremenih mjera, prosječni mjesečni obujam uvoza iz predmetnih zemalja povećao za 37 % u odnosu na razdoblje ispitnog postupka. Osim toga, iz uvodne izjave 51. pobijane uredbe proizlazi da se, u razdoblju od prvog cijelog mjeseca nakon pokretanja ispitnog postupka, uključujući mjesec u kojem su uvedene privremene mjere, prosječni mjesečni obujam uvoza iz predmetnih zemalja povećao

za 27 % u odnosu na mjesečni prosjek tijekom razdoblja ispitnog postupka. Komisija je iz toga zaključila, u uvodnoj izjavi 53. pobijane uredbe, da je došlo do znatnog povećanja obujma uvoza nakon pokretanja ispitnog postupka.

103 Kao drugo, taj je uvoz ostvaren nakon što su uvoznici saznali za mogućnost da se antidampinške pristojbe kasnije primijene retroaktivno, u trenutku objave obavijesti o pokretanju postupka i dostave javne verzije pritužbe, te se taj uvoz nastavio do uvođenja privremenih mjera. Radi se dakle o razdoblju u kojem je uvoz bio ostvaren dok su uvoznici itekako bili svjesni da je antidampinški ispitni postupak bio u tijeku i da je postojala mogućnost da se antidampinške pristojbe uskoro primjenjuju.

104 Kao treće, iz uvodne izjave 79. pobijane uredbe proizlazi da su se, tijekom 11 mjeseci nakon ispitnog razdoblja prosječne mjesečne uvozne cijene iz Kine i Rusije smanjile za 13 %, odnosno 12 % u odnosu na prosječne mjesečne uvozne cijene tijekom razdoblja ispitnog postupka. Kao što proizlazi iz točke 97. ove presude i kako se podsjeća u uvodnoj izjavi 80. pobijane uredbe, iako su se cijene sirovina također smanjile tijekom tog razdoblja, ta okolnost ne može opravdati smanjenje prodajne cijene veće od 4 % , tako da ta usporedba dovede do smanjenja od 7 % tijekom razdoblja ispitnog postupka i, nakon tog razdoblja, smanjenja od 14 %. Usto, iz uvodne izjave 81. pobijane uredbe također proizlazi da su se tijekom razdoblja evidentiranja prosječne mjesečne uvozne cijene iz Kine i Rusije smanjile za 19 %, odnosno 24 % u odnosu na prosječne mjesečne uvozne cijene tijekom razdoblja ispitnog postupka. Komisija je na temelju toga u istoj uvodnoj izjavi zaključila da se, ukupno za obje zemlje, sniženje cijena u razdoblju evidentiranja dodatno povećalo na gotovo 20 % u prosjeku. Stoga je došlo do novog sniženja prosječnih cijena uvoza iz predmetnih zemalja.

105 Kao četvrto, iz uvodne izjave 52. pobijane uredbe proizlazi da je uvoz 22 uvoznika i/ili korisnika koji su dostavili informacije o uvozu u razdoblju nakon pokretanja ispitnog postupka predstavljao 46 % ukupnog uvoza iz predmetnih zemalja. Tako pribavljene informacije općenito su pokazale, za te uvoznike koji su surađivali u ispitnom postupku i/ili za korisnike, povećanje od 22 % za zalihe predmetnih proizvoda na kraju godine 2015. u odnosu na kraj 2014. U uvodnoj izjavi 84. pobijane uredbe navodi se da je nužno došlo do stvaranja zaliha ne samo s obzirom na ono što je utvrđeno u uvodnoj izjavi 52. te Uredbe, već i zbog znatnog povećanja uvoza nakon razdoblja ispitnog postupka u odnosu na razinu uvoza ostvarenog prije objave obavijesti o pokretanju ispitnog postupka.

106 Iz uvodnih izjava 75. i 76. pobijane uredbe proizlazi da se to novo značajno povećanje uvoza po cijenama koje su bile još niže nego u razdoblju ispitnog postupka podudara s povećanjem potrošnje u Uniji na slobodnom tržištu od 14 % tijekom razdoblja od travnja 2015. do siječnja 2016., dok je obujam prodaja koje su ostvarili proizvođači Unije ostao stabilan i zabilježio je lagani porast od 3 %. Iz toga proizlazi novo smanjenje tržišnog udjela industrije Unije od 7 %, koji je sa 71 % pao na 64 %.

107 Prema tome, Komisija je pravilno zaključila, osobito u uvodnim izjavama 86. i 94. pobijane uredbe, da se to dodatno značajno povećanje uvoza, s obzirom na njegov obujam i vrijeme u kojem je ostvaren, kao i druge okolnosti, odnosno smanjenje cijena i značajno povećanje zaliha, dodatno negativno odrazilo na cijene i tržišni udio industrije Unije te je stoga moglo ozbiljno ugroziti korektivni učinak konačne antidampinške pristojbe.

108 Na temelju prethodnih razmatranja, valja odbiti drugi dio trećeg tužbenog razloga i, slijedom toga, tužbu u cijelosti.

Troškovi

109 Sukladno članku 134. stavku 1. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Budući da tužitelj nije uspio u postupku, valja mu, osim vlastitih, naložiti snošenje troškova Komisije i intervenijenta, sukladno njihovu zahtjevu.

Slijedom navedenoga,

OPĆI SUD (drugo vijeće)

proglašava i presuđuje:

1. **Tužba se odbija.**

2. **Stemcor London Ltd i Samac Steel Supplies Ltd snosit će, osim vlastitih, i troškove Europske komisije, te Eurofera, Europskog udruženja za čelik, ASBL.**

Prek Buttigieg Berke

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 8. svibnja 2019.

Potpisi